

ОБЪЯВЛЕНИЯ:

Въ стария, на 6 и — 7 л.

Въ младия, на 11 — 14 л.

Въ новия, на 15 — 18 л.

ВЪСТНИ ДОБРУ

251

Градската библиотека

ВЪСТНИ:

Варна, 1918 г.

В. „Добруджа“
градъ Бабадагъ.

Ракон. не се връщатъ назадъ

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪВЪТЪ

Малкия пемедълникъ, сряда и петък

Строежътъ на Дунава. — Справедливо обезщетение. — Нашата и чужда преса за Добруджа. — Добруджанския денъ въ камарата. — Равна Добруджа. — Ромъния приема условията на Съюза. — Продължаване на примиренето. — Петроградъ за мирътъ съ Четвор. съюзъ. — Австро-унгарските войски въ Унгария. — Съглашенски сондажи за миръ.

Т. Раджидиновъ.

Стражътъ на Дунава.

Ромъния обичатъ да си даватъ видъ прѣдъ великия святъ, какъто въ сѣмъностъ вѣматъ. По географическо положение тѣ се заобикалятъ отъ двѣ велики сили Австро-Унгария и Русия, отъ които при все това претендиратъ да отелзватъ по нѣкое парче земя. Отъ Австро-Унгария — Трансилвания, Буковина, Банатъ; отъ Русия — Вессарабия. Дали иматъ право или не, нѣма да разглеждаме днесъ. Хазрѣ се още на прѣвъ погледъ на очи, че Ромъния, бевсилна да получи прѣдъ претендиратъ отъ двѣ велики сили, не спиратъ своето внимание на вътрѣшното устройство на своята страна, което е крайно неестествено и несподобително на това въ околнѣтѣ ѝ държави. За да отелзватъ общественото мѣсто у себе си отъ пазлаши въпроси, тѣ повдигатъ често въпросъ за разширение на югъ, задъ Дунава, за сѣвѣна на България, на която сѣ гледали винаги съ видимо небрежение. Обаче, сѣвѣнтѣ на ромънскитѣ държавници, като почнете отъ Брътчану и Таке Ионеску и стърните съ Карпа и Маринелана, не издѣлва прави. Прѣвъ 1916 г. България даде добръ урокъ на ромънскитѣ държавници за себе си.

При всѣки удобенъ моментъ, когато Ромъния се е опитвала да изпуди съ нѣкоя България, винаги се е старала да маскира своитѣ аспирации, заблуждавайки европейското общество мѣсто съ своитѣ труфила. Когато претендиратъ за историческия български четиригълникъ въ южна Добруджа съ градоветѣ Силистра, Тутраканъ, Русе, Шументъ, Варна, Балчикъ и Добричъ, тя отначалото се явява въ ролата на цивилизаторски факторъ съ строгѣние да въведе нѣкакъвъ правенъ редъ въ тая областъ, какъвто въпрочемъ си сѣмъствува. Като че ли тя, Ромъния, бѣ образецъ на такъвъ? По всѣко, когато България бѣ ангажирана въ Балканската война, за едно съ нѣкои свои съседки за разрѣшенно на македонския въпросъ, Ромъния напосо се яви на сцената съ претенции за тая областъ подъ другъ прѣдлогъ: че се нарушавало Балканското равновѣсие. Споредъ нея България нѣмаше право да иска своето обединение, за да не стане по силна отъ нея, какъвто въ сѣмъностъ тя бѣше и по-рано, какаръ и да претендираше по-голяма територия и по-малко население отъ Ромъния.

И сегашната война не може да послужи за урокъ на ромънскитѣ държавници, за да опѣнтъ силата на своето отечество. Катастрофата, която сполѣти Ромъния, трѣбваше да накара нейнитѣ ръководители да си дадатъ една правилна оцѣнка, какъто за настоящето, тъй и за бъдѣщото. Но това не стана. Докато отъ една страна водителитѣ на опозицията, които останаха въ окупирана Ромъния държатъ въ погледъ на ромънския погромъ въ лицето на бившитѣ ромънски управници Брътчану—Таке Ионеску, отъ друга — тѣ надцѣлватъ блѣмѣното значение на Ромъния. Ордията на Карпа и Маринелана чрѣвъ букуренския печатъ, като изгѣлватъ доминѣтѣ обстоятелства, при които Ромъния почва прѣговоротъ за мира, надигатъ единъ новъ аргументъ въ нейна полза, едно ново фалшиво труфило. Тѣ апелиратъ, жото Ромъния да не бѣде онеправдана, защото тя не е възбѣла онова значение, което и е опредѣляла исторически — да бѣде „стражъ на Дунава“.

За какъвъ „стражъ“ блѣнватъ ромънскитѣ държавници? Нима фактитъ до сега не доказва, че Ромъния не може да бѣде оня факторъ, който се мѣрка въ въображението на нейнитѣ довчерашни ръководители? Два типични случая отъ миналото доказваха най-ясно, че Ромъния не може да бѣде стражъ на Дунава. Въ 1877 г. Русия яви прѣвъ Ромъния Дунава и обяви войната на Турция за нашето освобождение. Европейската дипломатия, боейки се отъ една обединена България, откаже Добруджа отъ послѣдната и я даде на Ромъния, съ цѣлъ да образува единъ раздѣлителенъ поясъ между освободителни и освободени, за да се попрѣчи на бъдѣщото нахлуване на Русия прѣвъ България за Цариградъ и провинитѣ. Обаче сѣвѣнтѣ възбѣха криви. Прѣвъ 18 кѣсеца Ромъния пакъ допусна да миватъ прѣвъ нейната територия рускитѣ войски и да се явятъ срѣну пасъ на пѣтъ за провинитѣ, за които Русия аспирираше още отъ вѣкове. Обаче българския войникъ, съзнаващъ своето мѣсто на Балканитѣ, осуети и прогони неприятелскитѣ войски задъ устиата на Дунава като, освободи въросената отъ Ромъния златна Добруджа.

Днесъ България е, която съ своята естествена граница отъ югъ Ромъния, не играе нѣколко оная роля, която ѝ се пада по право да бѣде стражъ на Дунава.

Въпросътъ нѣма двоенъ значение: политическо и економическо. Ако въ 1916 год., при една неестествена своя граница, България може да изиграе сполучливо своята роля, то бѣ единствено отъ стрѣмление да парализира поплѣзовениата къмъ Балканитѣ на Русия и Ромъния. Въ бъдѣще при своитѣ естествени, етнографически и исторически прѣдѣли, тя ще изиграва много по-сигурно своята историческа роля. За Ромъния и дуна не може да стане; тя въ миналото е служила като мостъ и авангардъ на чуждитѣ домогвания. Гърнотитѣ фрази на букуренскитѣ държавници не сѣ достатѣчни.

Въ економическо отношение въпроса е не по-маловаженъ. Свободата на плаването по Дунава не бѣде по-малко парализирана, ако двѣта му брѣга се владѣятъ по само отъ една държава. Тая рѣка нѣма само локално значение, а е и единъ международенъ плавателенъ перѣвъ между централна Европа и Изтокъ. Владѣнето на двѣта брѣга е крайно опасно за свободата на плаването, защото при всѣка евентуалност лесно може да бѣде спрѣна навигацията по нея.

И въ политическо и економическо отношение стражъ на Дунава може да бѣде само оная страна, която нѣма задъ брѣговетѣ на Дунава достатѣченъ за опирание хинтерландъ. Ромъния не може никога да притежава такъвъ, даже и при владѣнето на Добруджа. Другъ е въпросътъ съ България, опрѣва на дѣсния брѣгъ на Дунава и въ тѣлѣ на Балканитѣ. Ромъния може да бѣде стражъ на Дунава само отъ югъ сѣверната страна, какъто е широкъ нейната опора.

Разпространяваната отъ ромънския букуренски печатъ легенда за историческата мисия на Ромъния при Дунава прилита на сапунени мѣхури, които отлитатъ и изчезватъ отъ най-малко подухване. Протѣвъ нея сѣмъ логиката и фактитъ отъ миналото.

Къмъ афианитѣ отъ гр. Тулча. Умоляватъ се всѣки абонати отъ гр. Тулча, които сѣмъ помучавали ябѣтъ нѣка въ разни села изъ окръга и сега сѣмъ върнали, въ Тулча да съобщатъ новитѣ си адреси, жото посочитъ ѝ на досегашнитѣ си адреси.

Положението на бойнитѣ фронтове.

Вълетѣтъ отъ Шаба на Дѣйствующата армия
за 4 II. 1918 г.

Манедонски фронтъ. Източно отъ Охридското езеро и при Витоля нашата артилерия обстрѣля успѣшно неприятелскитѣ позиции. На вѣколко мѣста въ загонъ на Черна и източно отъ Вардара отъ двѣтѣ страни имѣси огнени нападения, Южно отъ Баракли Джумая прогнѣхме съ огънь едно английско съдѣление, което се сѣмъта да приближи позицитѣ ни.

Добруджански фронтъ. Примирѣе.

По море.

Берлинъ. Офицѣла. Въ сѣвернитѣ задрѣтени зени сѣмъ потопени 19,000 тона бруто. Между потопенитѣ параходи е и английскитѣ транспортенъ параходъ „Тусканиа“ (14 348 тона) съ американски войски. Тонъ параходъ е бѣвъ потопенъ съ сѣмъна атака прѣвъ да влѣзе въ ирландското море.

Една нѣмѣ подводница, командувана отъ Лукубургъ, е потопила въ западната частъ на сѣрѣземно море 6 парахода и 1 тенѣа, съ обща вѣстѣмостъ 24,000 тона бруто. Между потопенитѣ параходи сѣмъ вѣроивно и английскитѣ параходъ „Смѣбуръ“ (3905 т) жакто и бившия руски параходъ „Императрица Екатерина II“. Осѣвътъ тона подводницата е поврѣдила съ торпѣла английскитѣ транспортенъ параходъ „Сардинѣа“ (6580 т) и е улѣчила съ три снаряда една противолодѣнница.

Неприятелски съобщения.

Английско съобщение. Прѣвъ посѣлѣнитѣ 48 часа германцитѣ извършиха нѣколко нападения по фронта, съ сѣмънѣтъ артилерийски огънь. Отъ сѣмънѣнитѣ нѣмъ мѣсто сѣмъ пострадали Португалцитѣ, които бѣва нападени отъ впечателно число германски сили съ сѣмъна бомбардировка. Адмиралѣстѣтѣто сѣмъмѣта, че едно възбѣшно нападение на германската хидроаерона база въ Остенде е имало добри резултати.

Г. Годоровъ

Справедливо обезщетение.

Войната е едно неормално състояние между двѣ или повече държави. Тя се води само между въорѣженитѣ сили на държавитѣ. Такъвъ е краткия смисълъ на общирнитѣ теории за войната въ междудържавното право отъ Гроциуса до Мартенса. Бѣло и вѣрѣе, когато войната се е свѣмъвала като борба между народитѣ. Модѣрното учение, обаче, съ издигането значението на държавата до сѣмършена политическа организѣция е, че държавнитѣ воюватъ, а не народитѣ. Раликата е сѣмъгѣствена. Въ мивалото, когато сѣмъгѣствуваше за войната, концепцията, че тя е двубой между плѣмената и народитѣ, всѣкитѣ тамѣсти прѣко и косвено сѣмъ падали върху всѣки членове на плѣмето и народа. Тогава, войната е бѣва жестока и отиамѣстелна, въ най-грубия смисълъ на думата, за всѣки, за всѣки членъ на воюващитѣ. Vea Viciis! „Горко на побѣденѣ!“ — води началото и отъ тая, страшна епоха. Историята на тѣмъ отдавна мивала вѣмъе е пѣмъла съ вѣмъни жестокости на побѣдитѣли надъ побѣдени, дори надъ неговитѣ дѣца, жени и старци. Конѣрибуцитѣ и дѣмъ разни форми, отѣмъчанията на цивилно население, избиванията на беззащитнитѣ сѣмъ бѣвали обикновени вѣмъа, въ реда на цивилизованоститѣ.

Съ издиганѣ културата на човѣка, съ развитѣето на хуманитарнитѣ идеи, и особено съ прогрѣса на теорията за модерната държава, тѣмъ стари жестокости се отхвърляха еднодушно отъ цивилизованата държава. Въ теорията и въ мивнитѣ конѣренции въ послѣдното столѣтие се порѣмъа тѣмъ вѣмърѣнни и въ категорични постановления, сѣмъ признати за междудародинъ делѣитѣ. Нарѣмъна, вѣмъа установѣна санкѣия за прѣмътавѣния въ крѣмъ на междудародиното право, но това не значѣ, че тѣмъ прѣмътавѣния трѣбѣ да сѣмъ.

терпите, да се не наказват, когато това е възможно. Ние отиваме по-далече. Не се съмняваме, че макаръ и враждебни на нас, и англичани и французи, при явни престъпности от тая варварски родъ, нѣма да ги одо-братъ, безразлично отъ кого се вършатъ, дори отъ тяхни приятели. Нашето убѣждение по въпроса е, че написаната санкция за междудържавни престъпности е реакцията и сѣда на съвѣстѣта и културата на неутралния свѣтъ и на просвѣтения народъ на възмущеніе. Въ сегашниятъ врѣмена тая свѣстѣ и тая култура съществуватъ, не сѣ сѣнки. Единодушно културата и свѣстѣта на цѣлаа възрастна и неутрална Европа за сега е категорично опредѣлена: войната се води отъ държавитѣ и само между въоръженитѣ сили на държавитѣ. Защото, щомъ бѣдѣтъ развити въоръженитѣ сили на държавата, поскѣпната капитулация, изважда се отъ бойния строй. Партизанскитѣ войни на отдалѣни срѣди послѣ капитулацията на държавата не сѣ свой-ствени на сегашното врѣме.

Това е разума на свѣршениотъ войни, когато нѣтъ и да е прѣфинена съ своята убийственостъ модерната война. Войната е зло. Човѣчеството се стрѣши да и избѣгне свѣстѣтъ, по като неминуемо зло за сега, едното се мѣчи да ограничи шаринитѣ, гдѣто ще паднатъ нѣякитѣ лопи послѣдѣци.

Харската конференция, кѣдѣто сѣ сложили под-писитѣ си всички днесъ воюващи, по единъ път е по-становила между редипата хуманни начала, че модер-ната война се води само между въоръженитѣ народи на държавитѣ.

Колкото и да е жестока настоящата война, сѣ от-хритиата на техниката, за по лесното и широко изби-ване на въоръженитѣ сили, все пакъ характерно е, че еднакво всички гоѣми воюващи сили гледатъ да се прѣдпазватъ отъ явни нарушения на статутитѣ на харската конференция и на теорията за войната по мо-дерното междудържавно право. Разбира се, двубои сега е за животъ или смъртъ, и идеална чистота отъ пару-шени на постановленіята е невъзможна; простѣпани и отъ дѣйтѣ страни има, но тѣ сѣ скрити и неиз-ясни. Гоѣми тактически и стратегически съображе-ния допущатъ малкитѣ престѣпности по началото, че се прѣдпочита по малкото зло.

Въ тоя редъ на мисли, България, за хвала на всички стои съ открито чело. Ние, българитѣ, въ срав-нение съ другитѣ, сѣмъ безупрѣчно чисти. Може би за осаждаме сѣмъ съ нашата прѣвладна толерантностъ, но фактъ е, че войната водиме и водимъ, като единъ ри-царски дуелъ. Може би, затова повече честна кръвъ пролѣхме, за да не носимъ безчестието на себе си. Сега му е врѣмето, обаче, при започване на прѣгово-ритѣ съ нашитѣ срѣзени врагове да изкушимъ обилно пролѣвната честка, ридарска кръвъ на народа ни. Не сѣ врѣмената само да се гордѣмъ и ячимъ съ гоѣми имена. Издѣто може, трѣба да наложимъ наказанието на ония, които вулгарно, безъ стѣснение, прѣстѣпна хуманността на междудържавнитѣ начала за войната. Това е законно. То е също и мадро. Установена санк-ция за нарушенията на междудържавнитѣ норми нѣма, по това не значи, че кѣдѣто може, не трѣба да се на-ложимъ. Ще ни бѣде благодаренъ всѣки честенъ човѣкъ, врагъ и приятелъ, защото ще услужимъ на човѣчест-вото, на неговата култура и свѣстѣтъ, да накажемъ кога-то можемъ прѣстѣпника, та да защити всѣки право то на междудържавното общество; да не върши никой виновни дѣлния макаръ и останали по технически при-чини, безъ санкции — по се пакъ виновни и осѣ-дителни.

Думата ни е за Ромѣния. Прѣговоритѣ съ нея когато и да е, ще почнатъ. Тя, старата грѣшница отъ 1913 година, по божия воля, остана сама въ свѣта. При-ятелитѣ и вѣдигаха ръка отъ нея. Изолірава и напустъ

ната, тя, кога и да е, ще проси миръ. Не питаемъ жажда за отмѣщение; не го прѣпорѣчваме никому. Кѣтъ сѣмъ-бна жестокостта не е хвалба. На нея стига разгрома отъ миналата година. Той ще държи вѣста за много години на пѣйната гнила бюрократия. Но, ние имаме не само права, а и задържания. Гоѣмото задържаніе на България кѣтъ просвѣтено човѣчество, кѣтъ ху-манността и кѣтъ пострадалитѣ невинно, е да иска справедливото наказание на Ромѣния, да понесе всѣкитѣ тѣжести на собствената си прѣстѣпност по част-ното и междупародно право.

България е най-подходящия ищѣтъ за ескескуцията на Ромѣния. Насъ нѣкой не може избѣгати и подозира въ империализмъ, въ колоннажна жажда, или въ страсти за контрибуция. Ние никога не сѣмъ мислили за тѣя ища и сега не мислимъ. Цѣлитѣ на малка България знае цѣлъ свѣтъ: обединение.

Малка България може да повдига прѣстѣснѣвана отъ нищо въпроса за справедливото обезвреждане на пострадалитѣ. Цѣлъ свѣтъ нека ни бѣде сѣдѣна. Наши-тѣ дѣла прѣвъ войната всѣки знае. Нѣяката безукорна толерантностъ е станала приказна. Дѣлата ни сѣмъ на-междани. Карнеизмѣта аништа свѣдѣтелствуватъ и за на-шето минало. Сега ние трѣба да изкаже справедливо обезщетение за врѣдитѣ и загубитѣ за 1913 г. и за сегашната война на цивилното ни население. (Слѣдва)

ПРѢГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА.

„Торджумани Хакисатъ“.

При развѣната на Добруджа съ Вѣсарабия ние нѣмаме ли никакви претенции за проявление? Ако се хвърли единъ бѣгълъ погледъ върху картата отъ прѣди войната и сегашната и, ако се спомнатъ гоѣ-митѣ заслуги на нашитѣ войска било въ Добруджа, било покрай Австро-угарскитѣ граници, ще се до-бѣе отговоръ на тоя питане. За завладяването на Добруджа и за отбраната на австро-угарскитѣ гра-ници, нашето участие е гоѣмо. Нѣкой не може да отрече тая истина. Ние се прѣтѣкохмѣ и прѣдпоче-тохмѣ да обезпечимъ успѣха на нашитѣ съюзници. Това бѣше едно самопожертвование. Слѣдователно, не може да се сѣмъта, че букурѣжката конференция за-мѣръ има за насъ само економическо значение. На-стана, ние нѣмаме и не можемъ да имаме граница съ Ромѣния. Но на тая конференция ще се повдигнатъ и разрѣшаватъ прѣкои междупародни и плѣмнени въ-проси, които ни засѣгатъ отблизо. Нѣма съмнѣние, че нашитѣ дипломати ще иматъ за ръководно начало защитата на отоманскитѣ интереси.

„Народни Права“.

Както Турция слѣдъ тая изтощителна за всѣ-ки народи война ще има нужда да посвети всичкитѣ си сили за вътрѣшно прѣустройство, така и Бълга-рия ще бѣде всецѣло погълната отъ гоѣлитѣ задачи, които и очакватъ въ новитѣ и граници. За равновѣ-сѣе ще останатъ да приказватъ ония, които нѣма да иматъ тѣзи благородни грижи, ония, които, изхо-ждайки отъ погрѣшни начала или ръководени отъ луди амбиции, изгубиха борбата. Грижата за балканското равновѣсѣе заведе срѣбитѣ въ Корфу, ромѣнитѣ въ Буфтеа, а гърцитѣ хвърли въ ада на междусобната

война. Ние и турцитѣ, ползувайки се отъ поукитѣ на миналото и опирайки се на взаимното доверіе, ще трѣбамъ да имаме винаги прѣдъ очи да защитимъ и да развѣмъ придобавитѣ ни отъ общитѣ побѣди и да използваме богатата на мира.

„Кьолдинше Фолксцайтунгъ“.

Касѣе се до овладяването на карпатскитѣ про-ходи и за прѣминаването на Добруджа отъ ромѣн-ски въ български рацѣ. Това не сѣ произволенъ ус-ловия, прѣдизтѣвани отъ желанието „за отмѣщение“, тѣзи условия се налагатъ отъ естеството на пѣщата и отъ военното положение.

Сѣмътата, която България ще прѣдстави на Ромѣния, е извѣстна, и при рѣшителността, съ ко-лато цѣлватъ български народъ настоява въ уравна-ването ѣ, малко е вѣроятнѣо, че той нѣма да иска цѣла Добруджа. Загубата на сѣверна Добруджа съ-устието на Дунава нѣма да е лека за Ромѣния, оба-че, отъ рѣшителността нѣтъ да се откажатъ отъ-тѣхната погрѣшна политика ще зависи, дали цен-тралнитѣ сили ще поддрѣпатъ желанието нѣтъ да се обезпечатъ въ Вѣсарабия.

„Миръ“.

Графъ Хертингъ напѣква въ рѣчѣта си и за-овергнати противорѣчни желания и за нуждата да се положатъ отъ страна на Германия грижи за тѣх-ното примирение. Ние прѣдполагаме, че слѣдъ за-дружно пролѣтата кръвъ между съюзницитѣ ще има малко желание да си противорѣчатъ. Ако загубва-то за подобно желание произхожда отъ приказнитѣ на цариградскитѣ вѣстници за нѣякѣко си равновѣ-сѣе, Германия би найбѣрѣна цѣло осознаніе да за-дѣмъ подобни противорѣчия въ мислитѣ, които из-казва графъ Хертингъ изобщо за „играта за рав-новѣсѣе на силитѣ“, както се изразява той. Както изобщо графъ Хертингъ въ съгласіе съ прѣдседа-теля на Обединенитѣ Щѣта възвѣтава прѣтѣвъ тоя приципъ и го сѣмъта за дискредитиранъ, тѣй и вѣ-даления случай по-въпроса за нѣякѣко си балкан-ско равновѣсѣе, подето отъ турцитѣ, той може да заеме положение, кѣто ще прѣнахне всѣкакви раз-порѣсѣи и недоразумѣния между съюзницитѣ.

„Прѣпорѣцъ“.

Основнитѣ искания, които вече сѣмъ прѣдѣвани на Ромѣния, сѣмъ общо съгласіе на всички съюзници, но съмнѣние не може да има, че срѣмъ Ромѣния думата иматъ нейнитѣ прѣки събди: българитѣ и маджаритѣ, а между българи и маджари противорѣ-чни желания срѣмъ Ромѣния не може да има, слѣ-дователно, и опасенията на почетния канцлеръ за нѣ-какви трудности между съюзницитѣ, за щѣсто, не сѣмъ дѣйсствителни. Най малко бѣха могли тѣ да идатъ отъ Турция, която днесъ е тѣй щастлива, че изло-си прѣбѣръ Арменъ съ Транзундъ и Ерзерумъ и се освободѣва отъ капитулациитѣ. Колкото за при-ятелството съ ромѣнитѣ, то ще бѣде толкова по-здра-во, колкото понало мѣсто остана за илюзии и кол-кото поздравъ сѣмъ естествениотѣ граници, както се подразбира отъ изпитания методъ на графъ Хертингъ.

С. Чилингировъ.

РАВНА ДОБРУДЖА

(Пѣтими бѣлѣжки и впечатления).

Продължение отъ бр. 86

Бай Юрданъ повдигна бича и леко досегна гърба на еднаа копь. Завѣнѣтъ подеха своята мелодична пѣ-сѣп и фактона се понесе бързо по главната улица на Каварна.

— На добъръ часъ! . . .

— До виждане! — и замахнахъ съ шалѣта на до-бритѣ си съпътници, които трѣбваше да останатъ още за нѣколко врѣме въ града.

Бай Юрданъ прѣтѣсна камнакъ до сърцето си и се прѣкрѣсти.

— На добъръ часъ!

Азъ кимнахъ съ глава.

Ние вече бѣхме навѣтъ града. Отъ дѣсно се по-казаха нѣколко еднѣстѣни постройки съ широки дво-рове до тѣхъ, а отъ лѣво запустѣлата градска градина, която нѣкога е била по-угодна и по-привѣтлива. Ней-нитѣ дървета, сега понизкастри и грандисали, хвърля-ха дълги плѣтѣни сѣнки върху избузлата поѣтъ тѣхъ трѣва, която правѣше отъ градината по-скоро мѣсто за напѣа, отколкото за разходка. Слѣдѣнето като че ли се сѣмъташе да стопли дърветата, но тѣ, прѣвѣми чѣла на-долу, загледани въ сѣнитѣ си, трѣпнаха подъ сут-ремѣния лѣхъ на морския вѣтъръ.

— Хладничко! . . .

— Тѣй е по насъ, господино, въ това врѣме. А-макъ е нѣтъ вашенско!

— Вѣше топло.

— А тука е хладно, — завърши мадро бай Юр-данъ и зашѣпа конетѣ, които въ равенъ трѣсъ поѣха по селския пътъ покрай недоизкаранѣто шосе. Но ско-ро тѣ почти задрѣха, изморени отъ изсѣкналата и по-пухана почва на пътя.

— Хубава е нашата Добруджа, много е хубава, ала нѣма пѣтица като хората. То сега тѣй, ама ако-же Господъ да пѣгне малко дѣждъ, — не можемъ стѣсна и въ Шабла до вечерѣта. До главинитѣ, — мал-ко е, ако кажа така — цѣлитѣ козелѣта ще заѣмнатъ.

И почна бай Юрданъ да ми обяснява надѣлѣго и широко, защо, споредъ него, не сѣмъ правени шосѣта въ Добруджа и какъ загуби има въ това държавата. Пос-лѣ той прѣмина кѣтъ политиката, кѣтъ ромѣнското властвование и кѣтъ поведѣнието на нѣколко каварнен-ски гагаузи, сега избѣгали, които за богатство и пър-венство сѣмъ спомогали тираническитѣ обноси на ро-мѣнскитѣ власти кѣтъ българското население.

Отначало азъ слушахъ, захлѣснатъ въ забавната фигура на моя фѣйтонджия, извѣтъ отъ каирѣта кѣтъ мене подобно прѣпѣнатѣтъ знакъ за отдахъ, но послѣ почувствувахъ нѣякава досада. Почна да ме дразни неговиятъ увлѣкѣтеленъ разказъ за пѣлното съ стра-дания минало на този край, а мислѣта, че, ако вър-вѣме тѣй, ще ни трѣбватъ най малко два дѣна до Мангалия.

— Шабла още далѣтъ ли е?

— Има около, — трѣба да има 15 км., самоуѣ-рено натѣрти бай Юрданъ.

— Е?

Той разбра Вѣчѣтъ се изви високо, и конетѣ от-ново поѣха въ усиленъ трѣсъ.

Нѣяка облаци, които постепенно се обрѣнаха въ

вѣнѣна мѣгла, закриха слѣнцето. Застудѣтъ. Обхвѣтъ с-услия и вѣтърѣтъ. Прикатанъ добръ азъ втрѣнѣхъ погледъ въ равнината, която се разтѣлаше около мене. Но погледѣтъ не отиваше по надѣлѣтъ отъ петдесѣтии-метра. Лѣката около ми мѣгла ставаше все по непро-рачна и все по непролицаема, додѣто тамъ нѣкадѣтъ по-всѣяки страни на хоризонта застѣне като сѣна, на-дѣплена завѣса.

Не се ли криятъ задъ нея кѣтѣ села и оѣи-прокѣлѣнали нѣсѣни, като тѣя около мене, между които още се доловѣтъ будѣтъ на класавия чераѣонъ? И едно любопитѣ о, подобно любопитѣството на прѣвѣ-дѣнѣтъ зрѣтелъ прѣвъ театрално прѣдѣставление, ме обхвана, като ме караше да гадаа, какво ли има тамъ, задъ тая слѣпната завѣса. Скоро ми се стори, че на-правлѣнието, по което вървимъ, е съвсѣмъ друго и, че морѣте се намира отъ лѣво, а равнината добруджанска-стѣпъ отъ дѣспѣта ми страна. По едно врѣме моѣтъ заблуда огана толкова гоѣма, че азъ трѣбваше да похѣра помощта на бай Юрдана. Той ме погледна съ съжалително смѣхѣжѣние, и, като посочи съ бича кава-

— Е, тамъ е морѣто. Его водѣта му, виждате ли? — тъмнѣта . . . То . . . Право, право на дѣсно. Вѣнѣ-ко е . . .

Азъ виждахъ, наистина, „тъмнѣто“ въ дѣсно, но-зѣщото го виждахъ, за това бѣхъ готовъ него да при-ма за суша, — толкова пѣтъно и неподвижно бѣше то. И макаръ, когато подѣръ часъ слѣзѣхъ лѣкъ пролѣ-мѣлата, заграбѣла свои слѣти, широко простѣнати на-земѣта, морѣто се очерта напълно прѣдъ очитѣ ми. Азъ още не искахъ да вървамъ че бай Юрданъ е правъ.

(Слѣдва)

Народното Събрание по въпроса за Добруджа

Засядането на камарата, от 28 февруари бй посветено на Добруджа. Министър-председателя Др. Радославов отговори на отправените му преди двй седмици питанья от страна на народните представители Т. Теодоровъ и Б. Сидоровъ.

Пръвъ развй своитъ запитвания г. Теодоровъ по въпроса, върно ли е, че при прѣговоритъ съ Ромъния, Добруджа щѣла да бѣде отстъпена на съюза. Тулѣ же предадени въ скрътена форма неговата рѣчь.

„Ние искаме Добруджа да се включи въ прѣдѣлитъ на България не въ името на побѣдитъ и тържествито на нашето оръжие, не поради завоевателни стремени. Ние искаме Добруджа, не като отстъпение, а дѣто ромънитъ ни нападнаха въ 1913 г. и загубиха български земи. Ние искаме Добруджа въ името на народното обединение, вътъ основа принципа за самопрѣдѣленето на народитъ, признаванъ в изтъкванъ днесъ отъ всички воюващи, и считанъ като единъ здрава основа за сключването на траенъ и справедливъ миръ между народитъ. И ние сме сигни съ своето искане не само, защото нашето право за обединение съ Добруджа почива на етнографски и исторически факти, не само, защото Добруджа открай време е била смѣтана отъ всички като нераздѣлна частъ отъ българското отечество, на което тя е била жъла, а още и затова, че самитъ ромъни, тѣхнитъ държавни мъже, тѣхнитъ изразители на обществено мнѣние, тѣхниятъ народъ и кралъ сж смѣтали Добруджа за чужда тѣмъ земя и сж протестирали, когато нѣ е било опрѣдѣлено да имъ се даде по сжѣтка, като компенсация, въ замѣна на тѣхна земя. Тогава ромънитъ сж смѣтали, че естествена граница между тѣмъ и насъ не може да бѣде друга, освѣнъ Дунавътъ.“

Е, добръ, ако сега Добруджа не се отстъпи на България въ името на нейното обединение и всепризнати принципъ за опрѣдѣленето на народитъ, а се дава на всички съюзници, това може да се прѣтългува като анексия на чужда земя. То же направи намята пауза не тѣй чиста и света, колкото е та, когато се разглежда като въпросъ за нашето обединение. А отъ това заѣ поставяне на нашето дѣло ние можемо по-свѣдствие да пострадаме.

Поима и други съображения, по които азъ се рѣшихъ да направя своето питане — прѣдаването на Добруджа на всички съюзници има тая лоша страна, че може да породи у нѣкои отъ нашитъ съюзници мисълта, че тѣ добиватъ съ това нѣкакво право, което трѣбва да се отстъпи съ едно или друго. И ние чуваме да се говори вече за нѣкакви си компенсации, които трѣбвало да дадемъ сръбну Добруджа. Ние не желаемъ да допуснемъ мисълта, че нашитъ съюзници ще искатъ да ни правятъ мажнотии, и че тѣ нѣма да ни отстъпятъ Добруджа цѣла, и когато би била дадена та общо на съюзниците, въ всѣки случай нѣма защо да създаваме изжунения и поводи за търкания по между насъ и на нашитъ съюзници. Всички тѣя неудобства ще се избѣгатъ, ако Добруджа, въз основа на принципа за самопрѣдѣленето, обединението на народитъ се отстъпи направо на България. И азъ очаквамъ отъ мръ прѣдседателя отговоръ въ тая смисълъ.“

Слѣдъ него разви питането си г. Сидоровъ по въпроса за управлението въ Добруджа.

Министър-председателя отговори едновъртно на хрѣтъ запитвания и направя слѣднитъ изъяснения:

„Частъ прави на народното прѣдставителство и на българския народъ, че той се тѣй живо интересува за съдбата на Добруджа, ограбена и откъсната отъ България, прѣвъ 1878 и 1913 год. и азъ се считамъ извънредно щастливъ, че отговарямъ на подобни запитвания. Господа Народни Прѣдставители, не веднѣжъ тукъ сжъ въ заглавие, че въ Добруджа още не е уредено българско управление едно поради, че до скоро тамъ се развиваха изрвани събития, и друго — поради съгласеното постигнато между нашето и германското главно командване; споредъ него, до продължаване на войната управление, но и то само административното, остава въ рѣцѣтъ на германското етапно военно управление. Направена е тая отстъпка само въ интереса на общата работа, на общата съюзническа цѣль. Въ това нѣма изжуня за дава мисълъ и, за да илюстрирамъ по ясно по слѣдната си мисълъ ще Ви кажа, че азъ съмъ назначавалъ вече наши окр. управители и окр. началници, съ които съмъ въ прѣмо сношение. Дали е имало изжунения или не — правителството не знае, нито пъкъ може да прѣтългува, тѣй като, както помѣнахъ по горѣ, управлението е въ германското етапно командване, а още повече, че Добруджа е зона на военна дѣйствиа. Прѣда да поѣржамъ на в. „Добруджа“, най-добръ би било да си зададемъ въпросъ: възможни ли сж при тѣхвъ режимъ събрания и конгреси отъ наши сънародници. Естествено — не. И дѣйствително всички бѣхме свидѣтели на голяма Бабадагски Народенъ съборъ; нѣщо повече, прѣдседатели отъ него нѣе вадѣхме помежду си: наши сънародници брата по кръвъ, произхождение и еднѣво мѣстало, бѣха до она денъ помежду ни, за да ни прѣдадатъ лично рѣшенето и желанието на добруджанския народъ — да бѣде обединенъ въ границитъ на своето отечество, велика България. А това е възможно, пакъ подчертавамъ, само при свобода на спомената събранията и пр.“

Господа Народни Прѣдставители, нашитъ делегати на прѣговариване миръ съ Ромъния, начело съ министъръ Точевъ, сж вече въ Букурещъ. Тамъ сж и делегатитъ на нашитъ съюзници. Всичко хамъто се върши тамъ

не виждатъ, както виждатъ и за прѣговоритъ въ Брестъ-Литовскъ. До днесъ нашитъ делегати и тѣя на съюзниците, не сж имали още общо заседание и като тѣй нѣма какво да Ви съобща. Но азъ Ви уѣрвамъ повторю, че отъ Васъ нѣщо скрито не ще се извърши. Националното обединение на българския народъ е исторически български идеалъ и като тѣй, всички фази, прѣвъ които минава то, трѣбва да ги знае цѣлитъ български народъ. Нашитъ делегати отидоха въ Букурещъ съ инструкцията: събератъ Добруджа да се отстъпи на България. По въпроса чѣа е Добруджа, въ България дѣй мажния нѣма — Добруджа е исторически и етнографически е българска и българска трѣбва да остане. Вѣдете уѣрвамъ, че българското правителство твърдо отстъпа на националнитъ идеали, отъ каждо то черпи куражъ и сила. Съ нашитъ съюзници, длѣженъ съмъ да заява, че ние се намираме въ отлични отношения.

Накрая апелирамъ къмъ Васъ, български прѣдставители, да бѣдете единодушни въ своитъ желаниа и искания, защото това сж желаниа и искания на цѣлокупния български народъ. Вѣдете сигурно, г-да Народни Прѣдставители, че идеала на българския народъ ще се реализира напълно.

Накрай взема думата шефътъ на демократическата партия, който каза:

„Мисля, че днесъ, когато нашитъ делегати вече сж въ Букурещъ, съвсѣмъ нѣумѣстно е да доказваме, че Добруджа трѣбва да принадлежи на България, както и да дѣримъ аргументи въ историтъ и етнографитъ, за да обосновемъ нашитъ права. Добруджа е българска. Това се признава отъ цѣлъ свѣтъ. Това не се оспори въ 1878 г. и отъ самитъ ромъни. Тогава тѣ казаха: Върши се прѣстъпление сръбю България. Това прѣстъпление ще стане адка за раздори. Ние не щемъ Добруджа. Тя ни се дава за чужди интереси.“

Ние всички, правителство, Народно събрание, цѣлнитъ народъ желаемъ да осмѣстимъ напълно българския идеалъ. Желамъ и Добруджа, тази хубава българска земя, която прѣди четиредесетъ години послужила за равнѣна, да се присѣдини къмъ общото Българско отечество. Но това не е достатъчно.“

И дѣйтъ литания нѣмаха за цѣлъ да манифестиратъ живиятъ интересъ на Народното прѣдставителство къмъ добруджанския въпросъ. И, когато се изтъкнаха исторически, етнографически и политически аргументи, които доказватъ, че Добруджа е българска, аргументи, които сж познати на всѣки интелигентенъ човѣкъ, цѣлото Народно събрание бѣше се обърнало на крамъ, дѣто се свѣщенодѣйствиа. Сѣдѣтъ можеше да види единодушното на народното прѣдставителство по тая въпросъ, който е нераздѣленъ отъ общия въпросъ за националното ни обединение.

По прѣговоритъ за миръ съ Ромъния.

Будапещъ. Отъ Виена съобщаватъ на Пестеръ Лойдъ: Ромънитъ увеличаватъ трудноститъ и държатъ едно поведение, което не отговори на военното положение. Тѣхното стратегическо положение е печално и може още повече да се влоши. Ижжунена е всѣма акция за спасение отъ страна на съгласенното, както и отъ самитъ тѣмъ. Ако ромънитъ постоянствуватъ въ упоритѣто си, централнитъ сили не ще се поколебаатъ да упражнятъ натискъ, за да засилатъ готовността имъ за миръ.

Будапещъ. 27. II. Споредъ заявлението на депутатитъ Очигуа, въ териториално отношение прѣговаритъ за миръ ще се настолна за една поправка на границата между Прѣдѣлъ и Камарна въ полѣа на Унгария, тѣй че Букурещъ да остане нѣколко часа отдалеченъ отъ Унгарската територия.

Берлинъ. 1. III. „Фосише Цайтунгъ“ съобщава: както се научаваме прѣговоритъ съ Ромъния могатъ да се сѣдѣтъ за пропаднали. Изглежда, че Кралъ Фердинандъ е далъ неомовителенъ отговоръ на прѣдложението на централнитъ сили.

Берлинъ. На 2. III. бѣде донесено примиренето съ Ромъния. Слѣдъ това ромънското правителство се съгласи да плѣзе въ нѣви прѣговори за по нѣтативно примире, въз основа на прѣдѣленитъ отъ страна на централнитъ сили условия. Прѣговоритъ за миръ ще започнатъ тутакси слѣдъ сключването на новото примире.

Берлинъ. 27. II. Волфбуръ. При разисванията въ Райхстага по поводъ възвѣнната на райскацѣра Шомеанъ (нар. либералъ), между другото изяви: съ прѣговоритъ за миръ съ Ромъния започва ликвидацията на войната и на Балканитъ, както и новото устройство на политическото положение тамъ. Това не кара особено въ тѣзи дни, когато съ сключването на миръ съ Ромъния, ще се уреди бѣдѣнето въ България, да припомнимъ, че стремимъ за национално обединение нѣ нашитъ добѣстѣни съюзници ще се приближатъ до осмѣстѣването си (вижъ „браво“) Българ народъ плѣзе въ войната съ пѣлно съзнание за тѣа обединение на всички бѣгати. Ако бѣл. народъ успѣе да осмѣстѣи този свой вѣковенъ идеалъ, той ще има още голѣми задачи, за да осигури стопанскитъ и културни основи на велика България. Нѣй не се съмняваме, че подъ ръководството на отличнитъ си държавници и на своя гениаленъ царъ, чийто рожденъ денъ нѣе придржаме днесъ съ най-добри пожелания (Живи ръководственика), българскиятъ народъ ще може да довърши политически и културно своето обединение. Нашитъ

най-сърдечни пожелания къмъ нашия доблестенъ съюзникъ и неговитъ вождове, по този нѣтъ (Силии ръководственика).

Берлинъ. Ромънитъ приеха всички условия на примиренето.

Берлинъ. В. „Постъ“ пише: Отъ изъяснения, които ромънското правителство е направяло при почтѣнето на прѣговоритъ за новото примире, и може да се приеме, че слѣдѣщитъ слѣдъ това мирни прѣговори ще доведатъ въ най-скоро време, до единъ удовлетворителенъ резултатъ.

Прѣговоритъ съ Велика-Русия.

Брестъ-Литовскъ. Въ пѣлното заседание на 2. III бѣдоха открити прѣговоритъ за миръ между Русия и централнитъ сили. Това заседание се прѣдседателствуваше отъ делегата фонъ Резенбергъ, който въ началото още връчи на руския делегатъ Г-нъ Соколовъ единъ похвасанъ отъ 4-тѣхъ сили проектъ — договоръ, съдържащъ политическитъ условия на мира. Независимо отъ тѣй, на г-на Соколовъ бѣдоха връчени по отдѣлно, отъ всѣка държава на централния съюзъ по единъ договоръ, съдържащъ економическитъ и разни други условия на мира. Руската делегация сж запази правото на свое становище по отдѣлитъ точки на тѣя договори. Днесъ прѣди обѣдъ се състоя ново пѣлно заседание.

Науенъ. Сѣдѣтъ на петроградскитъ комисари е отправилъ слѣдната телеграма до Парижъ и Лондонъ:

Върши, че германцитъ водятъ прѣговори за миръ съ насъ и, че нѣе приехме безусловно всички нейни искания, тѣ продължаватъ своето хищническо напѣдване въ страната ни. Вслѣдствие на това, започнахме да се взематъ най-остерничѣи мѣрки за даване нужнина отпоръ на неприятели, които да не се позволя да вземе нито едно оръжие, нито една пушка, нито единъ снарядъ, нито една троха хѣбъ, като всичко това се унищожаватъ. Незавѣднитѣ на тая заповѣдъ ще бѣдатъ тутакси застрѣляни.“

Берлинъ. 3. III. Днесъ, 5 ч. сл. обѣдъ, миръ съ Велика Русия бѣде подписанъ.

Берлинъ. 3. III. Вслѣдствие подписването на мира съ Велика Русия, военнитъ дѣйствиа сръбю нѣе сж сирѣни.

Берлинъ. По случаѣ сключването на мира съ Русия, Германскитъ Императоръ отправи слѣдната дѣпеша до имперския канцлеръ:

„Германскитъ мечъ, ръководенъ отъ велики полководци, ни донесе миръ съ Русия. Като благодаръ дѣлобо на Бога, който въ труднитъ нѣмъ прѣпричѣтъ бѣше винаги съ насъ, азъ не мога да не констатирамъ съ голѣма радостъ силата на мѣята армия и упоритата издржливостъ на мой народъ. Особено ми е драго да отбѣлѣжа, че съ германската кръвъ и германската култура сж спасена.“

Петроградъ. На 4. тогъ 8 часа сутринтъ, се получи официално съобщение, че нашата делегация е подписала на 3 мартъ, 5 часа слѣдъ обѣдъ мирния договоръ съ Германия и нейнитъ съюзници. Делегацията въ тая часъ трѣбва да се намира на пътъ за Петроградъ. Текстъ на мирния договоръ ще бѣде публикуванъ тутакси, слѣдъ пристигането на делегацията. Ратификацията, т. е. окончателното утвърждение на мирния договоръ е назначено за 17 мартъ и зависи отъ Всеросийския съборъ на работническитъ, селски, солдатски и мажнѣи съѣти, който съгласно рѣшенето на петроградския изпълнителенъ комитетъ, ще се събере въ Москва на 12 мартъ.

Въ Русия

Берлинъ. Научаваме се, че финландскитъ пѣлноуполномощни сж връчили на германското правителство, отъ страна на финландското, една официална молба за поможъ.

„Теглике Рундмау“ съобщава, че общинското управление въ Ревалъ обѣило независимостта на Естландия.

Бернъ. Датския, Шведския, Швейцарския, Холандския, Норвежкия и Испанския пѣлноуполномощни министри въ Петроградъ, сж една пото да руското правителство сж се оплакали отъ страданията, на които сж изложени тѣлитъ поданици съ Русия.

Науенъ. До 3. тогъ Австро-германцитъ сж взели отъ Русия: 2400 оръдия, повече отъ 5000 картечници, много хиляди коли, 500 автомобили, 11 бронирани такъва, повече отъ 2000000 артилерийски гранати, 128000 пушки, 300 локомотива и 8000 ж. п. вагона. Осѣнъ тоа взети сж въ нѣтъ: 6300 офицери и 57000 войници. Плѣлата отъ Ревелъ още не е прѣведена въ нѣтъностъ.

Парижъ. Съобщение на Хавасъ. Съюзническитъ мисли сж напуснали Петроградъ и сж отплатили за Хелзинфоръ.

Скръбна вѣстъ.

Покрусени отъ скръбъ, съобщаваме на приятели и на познати, че на 31 януари сутринта погребалимъ ни сина и братъ

ИВАНЪ ЦАНКОВЪ

сидѣ дълго боледуване, почина въ гр. Тулча на 25 годишна възраст.

Опечалени: майка Димитра Цанкова; сестри: Петяна, Елена, Рада, Тодора и Недя; зетъ: Д. Тодоровъ, В. Милковъ и В. Андриѣвъ.

И въ чужбина.

(В. Т. А. и радиотелеграфа).

Причинитъ за навлизането на австро-унгарските войски въ Украйна.

Виена. Горната камара прие предложението да се издаже доверие на министра на външните работи графъ Чериниъ за успешната му политика. Въ края на заседанието министъръ председателя Зайдлеръ, отговаряйки на едно запитване на виенския кметъ Вайскирхперъ, по мнрнитъ за осигуряване вноса на жито отъ Украйна, заяви: Правителството, както и компетентниятъ военни, взеха всички мърки, за да може вноса на хранитъ отъ Украйна да започне по-скоро. Всички мърки сж взети въ съгласие съ Германската империя. Успѣхътъ на мнрнитъ зависи въ голѣма степенъ отъ сигурността на съобщениата. По този поводъ въ австрийското общество се появи съмнѣние, дали ще можемъ да разчитаме сигурно на съобщениата, ако не дадемъ помощъ за това. Отъ тогава въ разни украински области, които сж особено важни за нашето продоволствие, ставанаха събития, които дадоха поводъ на Германската империя да вземе специални охранителни мърки. Прѣдвидѣтъ на тези събития, украинското правителство по-молни и насъ, съ най-голяма настойчивостъ, да му помогнемъ. При тези условия, ний не можемъ да откажемъ помощта. За монархията е прочее необходимо да участва въ тази акция, която нѣма нищо общо съ войната и даже нѣма политически характеръ. Това е изключително единъ актъ на юридическа и административна помощъ, искана отъ една съседна държава и дадена въ нашъ интересъ, актъ, който е естествено, при даденитъ обстоятелства, не може да стане иначе, освенъ чрезъ мирна намѣса на военни сили, които сж, впрочемъ, ограничени (жизни разкопѣсания).

Англичанитъ за подводната война.

Науенъ. „Журналъ Офъ Комерсъ“ дава извѣстията на Бонаръ Лоу въ долната камара по подводната война. Той, между другото, казвалъ:

„Прѣзъ 1917 год. Англия построи 116 параходи, 109 отъ тяхъ обаче, сж потопени отъ германскитъ подводници.“

Хвърлени бомби надъ Швейцария.

Вернъ. Шаба на Швейцарската Армия съобщава, че на 26 II, вечерта авиатори сж хвърлили надалеко отъ кантона Пефаузенъ двѣ бомби, които сж, безсъмнено, отъ Французско произхождение.

Съгласенски сондажи за миръ.

Берлинъ. Подъ заглавие „Ново предложение за миръ“ „Норддойче Алгемайне Цайтунгъ“ пише: Лондонскитъ „Морнингъ Постъ“ съобщава, че въ Вашингтонъ имало слухъ за ново германско предложение за миръ. Германия възнамерявала да отстъпи Елзасъ и Лотарингия на Франция, да даде обезщетение на Белгия и Сърбия и т. н., обаче, при условия да запази това, което е взела на изтокъ. Въ Вашингтонъ били разположени да приематъ едно подобно предложение. Ние вярваме, че въ Лондонъ и особено въ Парижъ също тъй биха били разположени да приематъ едно подобно предложение, защото, възможно е, западнитъ сили да желаятъ да осмислятъ собственитъ си военни цѣли за сибѣта на Русия. Що се отнася до уреждането на съседскитъ отношения между Германия и Русия, това трѣбва да се прѣдостави на заинтересуванитъ. Ако извѣстието на „Морнингъ Постъ“ е прѣдизначено да поддържа

французскитъ надежди за Елзасъ и Лотарингия, ние трѣбва да го окажемъ, като една политическа глупостъ.

Италианскитъ военни разходи.

Римъ. Агенция стеофани. Финансови министъръ заявилъ въ пазарата, че италианскитъ разходи отъ 1 августъ 914 г. до 31 II 1917 год. възлизатъ на 44 милиарда и 478 милиона левъ.

Хроника

Височайши благодарности. На всички учреждения и мѣстни комитети изъ Добруджа, които сж поздравили по случай рождения Му день, Н. В. Царя е благодарилъ телеграфически.

Нашата редакция е удостоена съ слѣдния Височайши отговоръ:

Бабадагъ.

Тодоровъ, редакторъ в. „Добруджа“. Вамъ и на редакционния персоналъ Н. В. Царятъ благодарилъ за изказанитъ чувства по случай рождения Му день.

Началникъ на кабинета: Добронать.

Земледѣлческата парламентарна група за Добруджа въ заседанието на камарата отъ 1 мартъ т. г., народния прѣдставителъ Радоловъ е направилъ слѣднитъ важни извѣщения по добруджанския въпросъ:

„Трѣбва съ всички енергии да дѣйстваме сега за да си вземемъ наша Добруджа.“

Не е време да говоримъ, че е наша, а да дѣйстваме за да бъде наша. На въпросътъ за „равновѣсието“, който се повдига отъ турско страна трѣбва да се противопоставимъ.

Въпросъ за равновѣсие не може да съществува.“

Продължение сесията на камарата. Мръ прѣдседателя е внесалъ предложението въ камарата, мандата и, който изтича, да се продължи до шестъ мѣсеца слѣдъ войната.

За паметника „генералъ Колевъ“. Образователниятъ фондъ за постройка паметникъ на вазалерийския герой генералъ Колевъ, неочаквано бързо расте. Въ скоро време той ще достигне сумата 800 хил. лв. Особено щедритъ този фондъ се показватъ нашитъ военни, отъ войника до генерала.

Весела забава въ гр. Тулча. На 23 февруарий вечерта, войничкитъ полски театръ отъ „*“ пѣх полкъ устройлъ въ салона на българското училище весела забава въ полза на фонда за въздигане паметникъ на падналитъ отъ полка офицери и войници, за освобождението на Добруджа.

Забавата е била стилично изпѣвена и посетена. Чистъ приходъ 3500 лева.

Тулчанскитъ граждани Стойчо Атанасовъ и Иванъ Русевъ сж подарили по 100 лв.

Стипендии въ Австрия. Ефорната на фонда сестри Фремеръ въ Виена раздава вѣколко стипендии за издръжката на пущаещи се таланти, по искусство, литература и наука.

Подробности при Имъ и Кр. Австро-унгарско консулство въ София.

Законопресенти. Приготвенитъ законопроекти за централната кооперативна банка и за застраховката на едрия рогатъ добитѣ сж изпратени въ министерството на финанситъ за утвърждение.

Обещетение за загубитъ, нанесени отъ ромѣнската армия. Въ Народното събрание на 28 II министъръ прѣдседателя Дръ Радославовъ е заявилъ, че въпроситъ за обезщетението на пострадалитъ отъ ромѣнското нашествие въ 1913 г. и на тѣхъ отъ войната 1916 — 1917 година се пручава, че обезщетението щѣло да бъде изхано въ прѣговоритъ за миръ въ Букурещъ.

Мотерни плугове. Дирекцията за С. Г. и О. П. продава мотерни плугове на плано излизане костюмата цѣна, непосредствено при получаването имъ отъ стопани, които отдѣлно или въкупомъ имать най-малко 3000 декара годна за работа земя. При повече капидатъ, прѣдпочитатъ се онѣзи, които имать по сгруппирани земи.

За мандражнитъ Сроктъ за рекламации по раздаване на мандри е до 8 мартъ т. г. Слѣдъ този срокъ Дирекцията за прѣхраната нѣма да приема никакви рекламации.

Народо-спомогателенъ фондъ „Добруджа“

с. Чукурово.

John Ubricht, F. Brendelarge, И. Георгиевъ, Асанъ Керимъ и Сюлиманъ Хасанъ по 10 лв., Колю Тодоровъ и Г. Мометъ по 5 лв., Асанъ Юсекиновъ 3 лв., Бейазъ Назаръ и Зейдуха Мометъ по 5 лв., Андрей

Рицко 10 лв., Аврамъ Матеи, Косте Ротаръ, Маринъ Даниловъ и Ели Гавриловъ по 2 лв., Павелъ Павелъ 5 лв., Данила Конопъ 3 лв., Димитри Павелъ 2 лв., Фрида Московитъ 5 лв., Велика Московитъ 3 лв., Димидъ Л. Гринбаръ, Адамъ Мартинъ, Солими Смайлъ и Тешемъ Керимъ по 5 лв., Данилъ Франкъ 10 лв., Нова Розманъ 20 лв., Кристина Мартинъ, Роза Ратова и Иоханъ Пенто по 2 лв., Лисавета Литке, Иоханъ Краусъ, Кристианъ Знецъ, Аврамъ Нѣиномъ и Вилимъ Хаперъ по 1 лв., Адолфъ Пенто 2 лв., Сузана Иакобъ Пенто, Ана Левитъ и Ю. тина Фандрихъ по 1 лв., Вижелмъ Влумхольцъ и Мария Улбрехтъ по 5 лв., Дарена Зибилегу 1 лв., Катерина Фрицъ Влумхольцъ 5 лв., Иакобъ Влумхольцъ 2 лв., Олиро В. Влаховъ 10 лв., Столизиъ Антипа, Фридрихъ Франкъ и Матеи Антипа по 5 лв., Адолфъ Влумхольцъ 2 лв., Иакобъ Фахмилтъ, Янку Стромски и Матеи Груберъ 3 лв., Хорманъ Нѣманъ 20 лв.

Всичко 249 —

Отъ бр. 102 88,621.46

А всичко лв. 88,870.48

Таблица

на освободенитъ отъ Молдова — отвлѣчени.

ПАРТИДА II

Лагери на интернирането: Stiubeeni, Miorcani, Vlasinești.

Дата на освобождаването 10 II 1918 год.

Мѣстоосвобождение: прѣвъ ВРАЙЛА.

Разпрѣдѣление по възраст:

Вѣка на възраст до 10 год.	Опелѣтено възраст отъ 11 — 18 год. възраст.	Юноши и момичета отъ 11 — 18 год. възраст.	Женъ отъ 18 год. възраст нагоръ	Женъ отъ 45 год. нагоръ	Всичко
230	191	208	364	993	

Разпрѣдѣление на освободенитъ по мѣстожителство

№ по редъ	Село или градъ на мѣстожителството	Околия	Число на освободенитъ
1	с. Калипотрозо	Силистрѣско	336
2	с. Аѣдонъръ	"	241
3	с. Кочина	"	107
4	с. Хаскьой	"	17
5	с. Гюзь анти	"	18
6	с. Валбланаръ	"	10
7	Разни села *)	Силистрѣнско и Тутраканско	122
8	гр. Балчикъ и селата	Балчикско	20
9	гр. Добричъ и "	Добричско	3
10	гр. Тулча и "	Тулчанско	8
11	гр. Кюстенджа и "	Кюстенджа-ко	18
12	българи отъ Влахи:	—	96
13	гр. Търново	Търновско	1
14	гр. Битоля	Витолско	1
Всичко .			993

*) Села, отъ които освободенитъ сж на брѣгъ по-малко отъ по 10, ще показваме групово.

Добруджанци, разпространявайте в. „Добруджа“